

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στόλνεννεντν τίσσερα καί χίλια οκτακόσα
νδναι καλά ὁ Λόρδος μας νά ἔδε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πόλιν αἱ Ἀθήναι.

Τὸν ὄρων μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμικός τὴν ἑβδομάδα — μόνον μὴ φορὰ τὰ βγαίνω.
κι' εὖν ἔχον ἑκπεντά — κι' ἔπος μου κανεβαίνει.
Συνδρομὴν δὲ δίχως — γιατί λευτὰ δὲν ἔχωμα.
καὶ εὖν Ἀθῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν — δίχως νάμα κι' ἐντροπή.
Συνδρομὴ γὰρ κατὰ χρόνο — εὖν φάσμα εἶναι μόνο.

γὰρ τὰ ἴνα ὅμως μέρα — ἄλλα φάσμα καὶ εὖν χίρα.
κι' ἑνα φύλλο ἂν κρατῶ — ἔγινε συνδρομὴν.
κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν δίνα — δὲ τὸν σὲν μαῖο φέτα.
Γράμμα καὶ συνδρομὴ — ἀν' αὐτίκα πρὸς ἑμὲ.
Γὰρ τὴ σάρα καὶ τὴ μέρα — κατὰ φύλλο γὰρ ἑσπέρα.

Ἐβδόμη τοῦ Ἀδγούστου κι' εἰκοστὴ
καὶ μάχη σπαθοφόρον θαυμαστή.

Τετρακόσα πέντε κι' ἑβδομήν' ἀκόμη.
ἄλλως γραφείων, σπαρταροὶ καὶ τρόποι.

Τῆς ὥρας ἐμβατήρια
καὶ νέα νικητήρια.

Α.

Ταράμ τὰμ τὰμ, ταράμ τὰμ τὰμ, ἡ σάλπιγξ ἄς σημαίνω...
ἱμπρός λεβένταις μαρικοί κομφοὶ καὶ ζηλιμέμοι.
Λιμπρὰ προτομαίνεται τροπαίων ἐκστρατεία
καὶ σηκωθῆτε 'σὸ φτερό, γιατί' εἶναι κι' ἀμαρτία
νὰ χάνωνται τὰ νεύρα μας ἰδῶ καὶ τόσα χρόνια
κι' ἡ σακαράκις νὰ βροντοῦν εἰς δρόμους καὶ σαλόνια.

Πόσοι δὲν μὰς ἱζηλευσαν καὶ πόσοι δὲν ζηλεύουν
κυττάζοντας μακρὸ σπαθὶ εἰς μέση νιλικατή,
ἀνίσχυαι 'στὴς θήκαις τῶν ἡ σπάθαις μας σαλεύουν,
διφύου νὰ σφάζουν καὶ τί, διφύου νὰ κόψουν καὶ τί,
κι' ἂν μία δὲν τρυπήτωμα τοῦλάχιστον πολτρώνα
χαράμι πᾶσι τὸ σπαθί, χαράμι κι' ἡ κορώνα.

Ἐμπρός, γενναίε δεκανεῦ, ἱμπρός, ἱπποχίον...
μὰς ἔραγε τὸ Σύνταγμα κι' ἡ τόση παιδεργία.
Μὲ ταῖν καὶ μ' ἀτελείαν ἱμποκτισίε ὁ τόπος,
τὸν 'νύσταζε κι' ἡ προκοπή κι' ἡ νοικοκυροσύνη...
πρίναι νὰ ξεθυμῶμεν εἰς κάποιον ὅπως ὅπως
νὰ ἔρ καὶ λίγο πόλεμο ἢ δόλια Ρωμηροσύνη.

Ταράμ τὰμ τὰμ, ταράμ τὰμ τὰμ... νὰ 'δοῦμε πατατρέκα,
καρμίναν στάσιν δηλαδὴ καὶ προνοντισαμένο,
νὰ σηκωθῇ τὸ φρόνημα, ν' ἀστράψῃ ἡ σακαράκι,
ὅλα καπνὸς καὶ θρύμματα νὰ γίνουν 'σὸ μωμέντο,
καὶ ν' ἀκουσθῇ πελιήχη καὶ μάχης κοπετός
νὰ καταλάβῃ κι' ἡ πατρις τί λήγειται στρατός.

Ταράμ τὰμ τὰμ, ταράμ, τὰμ τὰμ... ἄπάνω τὰ λοφία
καὶ μὰς 'στὴς ε' Ἀκροπόλεως ριγῆτε τὰ γραφεία.
Ἐπ' ὅμου φέρτε ρόπαλα κι' ἀξίνας καὶ πελίκας
κι' ἴσκι πηγαίνετε 'μπροστὰ καθὼς τέρνῃ τὰ λάγνια,
ἂν δὲ κανεὶς ἀνισταθῇ σαχλὸς νιληρυσίχης
εὐθὺς νὰ τοῦ μαυρίσετε τὰ πονιὰ μὴ σάχηνα.

Κατὰ τετράδας μὰς ἱμπρός κι' ἱππίσις ἄγρια,
κι' ἂν στάχτη δὲν τὰ κάνουμε μὴ τὰς ἀξίνας μόναις,
καὶ τὰ κανόνια φέρουμε καὶ τὴν καββαλαρία
νὰ γίνῃ πόλεμος σωστός καθ' ὅλους τοὺς κανόνες.
Κατὰ τετράδας μὰς ἱμπρός... ε' ἱμάς τὸ πᾶν ἀνάχη...
τὰ τρόπαιά μας σίγουρα κι' ἀσφαλισμέν' ἡ νίκη.

B'

Εἰς τὴν ἑ' Ἀκρόπολιν μὲ ζήτησιν πάντες
σπάζουν παραθύρα, πόρταις γαρμίζουσιν,
ὅτι κ' ἂν εὗρουν ἡμερολόγια τυτυπᾶνε,
χαρτὶ, κατὰστιχα, βιβλία σχιζουσιν,
καὶ τὰ τινάζουσιν κάτω ὅσον ὄρμον,
ἐπικροτοῦντων τῶν Ἀστυνόμων.

Ποιῶν κτυπήματα ὡς ἐν βροχῇ,
πάνε κι' οἱ κύληνοι, πάνε κι' οἱ τροχοί,
σφῶρε σφῶρην, σφῶρε μεταλλῶν
ὕπὸ τὸ κράτος ἀνδρῶν ἐξαλλῶν
σκορπίζεται κάτω εἰς ἕναν ὄγκον
χωρὶς να βγάλῃ θάνατον βόγκον,
βίδας μεγάλας, βίδας μικραῖς,
δακτυλὶ ἀμύλων πῶτον νικηταί,
χωρὶς καμμία ν' ἀντισταθῇ
ἐμπρός 'στὸ Στέμμα κι' 'στὸ σταθί.

Ἐμπρός, λογία κι' ἐπιλογία,
κι' ὅλοι παλεύουν μὲ τὰ στοιχεῖα,
κάτω κι' ἡ στάμπαις,
κάτω κι' ἡ λάμπαις,
καὶ κάθε λύχνος γιὰ τὸ νυκτερί,
κι' ὅ,τι γραμμικὸς ἦταν μὲ χίρι
κι' ὅ,τι μὲ στάμπα ἦταν γραφτὸ
νάσου κι' ἐκεῖνο, νάσου κι' αὐτό.

Ἐμπρός !... χτυπάτε παντοῦ βαρειά...

χυμὸν σὲ κάμραις καὶ μαγειρίᾳ,
 νὰ τὰ τραπέζια, νὰ κί' ἡ κονσόλα
 σκοτώνουν πιᾶτα καὶ κατασρόλαις,
 διαλογίζῃ παιδιῶν κρεβάτια
 πέρα ὡς πόρα καὶ διαμπᾶς,
 καὶ τῆς ἀνάγκης τρυπῶν κανάτια
 μὲ ξεπολόγγισι καὶ πύξ καὶ πᾶς.

Ποῖος ἐνθουσιασμός
καὶ ψυχῆς ἀναβρασμός !

Μὰ τί θέαμα φρικῶδες
κι' ἀληθῶς πολεμικόν
σάν ἐπάτησαν οἱ πόδες
σὲ φουστανίτ γυναικῶν.

Καὶ τοὺς εἰδὺν καὶ τοὺς δι-
κ^η· ὅλα κόσμιν τάφινουν,
κ^η· ἕνα πρόσταγ' ἀντηχῆι·
αὐτὰ στρωσίδι τι φυλάτε·
μὰρ μὲ βάδισμα ταχὺ
καὶ ὅτ' αὐτὰ στρώματα ἔλατι.

Καὶ μὴ λόγχαις καὶ λεπίδιαι
 ξεθυμαίνουν· ἐστὰ στρωσίδιαι
 καὶ τοὺς βγάζουν—συμφορὰ των ! —
 τὰ μαλλένια τᾶντερά των.

Κι' ἔνα στρῶμα τὸ καυμένο
φουσελωτὸ καὶ κορδωμένο
σ' ἕνα δεῦτερο λεπτὸ
τὸ ξικοὶλησαν κι' αὐτό,
κι' ἔπρισαν εἰς τὸν ἀγῶνα
οἰγῶας αἵματος σταγόνα.

Και δίχως ένταρα κι' αυτό παύειτο μί τάλλη
κι' ένας Κορίος μοναχά παχυσώρεας τὰ μάλλη
έκ της Κορίας άφίχθη έλ δυνάστην βελάστη
και προς σφραδισιαν κρυβέτι 'πό στέρηι· αύτο τανύει
έίς την πλευράν υπό τινος μί λογγήν ένεστήθη
και σκότος τόν έκάλυψεν και τού θανάτου λήθη,
χαρδ' έ' παίδριον πολλά και τού μικρού την όψη
σαν είδε θρόμβον αίματος 'στης λογγής του την κόψην.

Κ1' ὁ Φασουλῆς, ὁ πάντοτε καὶ πανταχοῦ παρὼν,
ἀκούων βροντοκτύπημα μ' ἄξιναι καὶ πέλαικις
'στὴν Δόξαν ἔσκου' ἑμμανῆς με βλέμμα λαμπρόν·
αὐτὸ καθέσαι καὶ στέφανόν 'στὴν λεβεντιά δὲν πέλαικις·

αὐτὸς ἀνάστα πάλιν ἐκ νεκρῶν, πατὴρ ἀγαπημένη.

κώδων ἀναγεννήσεως ἀληθινῆς σημαίνει...

τὰ τρόπαιά σου πάντοτε περιβλεπτα καὶ ἀσφαγῆται
ἡ σὰς γὰρ χρεὶ κανονισαῖ ἡ σὰς κατοικοκένανται

Μὴ τὸ σθένος καὶ τὴν ῥώμην τοῦ σπριγῶντος τούτου λόγου
 διὰ ἵνῃς γίνῃται κομμάτια,
 καὶ μιᾶς φωτογραφίας τοῦ κυρίου Διαδόχου
 τῆς Ἰθαλανιᾶς τὰ μάτια,

για να μη μπορῇ να βλέπη τέτοια νίκη ζηλευτή,
πού οὐκ ἔγινε δευτέρα εἰς τὸν κόσμον σὰν κι' αὐτή.

Ἄλυσμόνητο Σαββάτο, ἄλυσμόνητος ἡμέρα.

ποῦ ἔξαγίστηκαν καὶ μοί...

εἰς τῆς νίκης των τὴν μέθην ἐσουδλίσθη πέρα πέρα

κ¹· ὁ βλαστός τῆς Ἀλαμάννας εἰς αὐτὴν τὴν νέαν πόλιν
τὸ μαρτύριον ὑπέστη τοῦ σουβλίσματος καὶ πάλιν.

Ὁ δὲ πάλιν ἐκείνους ἀποκαταστήσας
 εἰς τὰς πόλεις αὐτῶν, ἦλθεν εἰς τὴν
 Γαλιλαίαν· καὶ ἐκείνην ἡμέραν
 ἔκλειψεν ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτοῦ
 λέγων ταύτην τὴν βίβλον, οὗ
 κειμήλιον ἐστὶν ἡμετέρον, καὶ
 οὐδεὶς ἡμῶν ἐξέλεξε ἀναγνώσειν
 αὐτήν; καὶ πάντες ἐπαινοῦσαν αὐτόν
 καὶ λέγοντες· οὗτος μέγα σημεῖον
 ποιᾷ ἐν ἡμῶν.

Ἐμαὶς κ' ὁ Σωτὴρ τὸ πρεβὲρ μαντάτο
καὶ λείγουν ἡ χολὴ τοῦ πῶς ἦλθε ἀνω κάτω,
κ' ἄγριψεν ἀμείσις ἡ σαβάρη τοῦ φάτος
κ' ἄρχις θυμωμένος ἀδιόκοπα τοῦλάτος,
πολλὰ δὲ κατὰ φρίκα μονόχως ἰμερῆται
καὶ τοῦλεγαν καμπότοι σπένδιν βροχίαι σφουρίται.

Προστάζει τιμωρικές μεγάλες... ἀμή δέ;
κι' ὅλοι μαζί του παίζουν τὸν Καραγκιόζ-μπιντὶ.
Τρικουπὴ, μὴ θυμῶνῃς καὶ τὸν θυμὸ σου χάνεις,
τὸν Λόρδο τὸν Ἑγγλικοὺς σὰν πρῶτα μὴ μὰς κάνουν.

γιατί 'στό ρωμαίο μου κανίνας δὲν πέρνει,
κανείς δὲν βασιλεύει, κανείς δὲν κυβερνᾷ.

Τὰ περασμένα πάει, τὰ τώρα συλλογίσου...
ἀκυρά τὰ χαρτιά σου κι' ἡ κάθε προσταγή σου.
'Ακου πάλινες γύρω καὶ ρόπαλα καὶ σφύρες
κι' ἄρπες κατὰ μέρος τὰ ναῖζε τὰ γενναία,
κι' ὡς κορμωτὴς 'Εγγλέζος καὶ τοῦ στρατοῦ Σωτήρας
τρεῖς νὰ μάθης ταῖς ἀπὸ τὸν δικανία.

Ὅλα 'στὸ φούντο πάει μ' ἓνα μεγάλο μπουμ
κι' ἔν ἄλλοτε 'περνούσεις γιὰ τζινεράλ Μπουμ-Μπουμ,
μὰ τώρα καταδίδου ὁδῶς κι' ὑπερηφάνως
τῆς πρώτης ὁρδινάντζας, μὰ προσκυνῇς τὸ κράνος,
γιατί καὶ σὺ τὸ βλέπεις, μοιροῦζ' Ἐσπριτλάτζα,
πῶς νόμοι κι' ἐξουσίας ἔβγιναν σαλάτα.

Π' αὐτὸ τὸ πανηγύρι φαντάσου τί θὰ 'πουν
κι' οἱ παληοδανισταὶ μακί, ποῦ τόσο μακί λυποῦν.
Ὅποτάν τοὺς θράμβους ἀκούσουν τοὺς χρυσοῦς,
ἴσω νὰ μὰς χαρίσουν τοὺς τόκους τοὺς μεσοῦς,
κι' ἅπανα 'στὸν πολὺ τῶν τὸν ἰνθουασιμὸ
ἴσω νὰ μὰς 'ζητήσουν καὶ τὰ μισὰ κεφάλαια,
μας συμβιβασθῶμεν χωρίς συμβιβασμὸ
καὶ σβύσουν μὲ γιὰ πάντα τὰ χρέη τὰ παμπάλαια.

Ἐμαθε τὴν ἀντίτρα τὸν ἀναιμάρτητον φῶνον
κι' αὐτὸς πῶς θὰ καθίστῃ 'στὸν ἐνδοξόν μας Θρόνον,
κι' ὡς ἀρχηγὸς μεγάλος καὶ πρώτος τοῦ στρατοῦ
ἐν δικαίᾳς ἦλθε μὲ πτῆσιν αἰετοῦ.

Καὶ τὴν κραυγὴν ἀκούσας τῆς νίκης, τὴν βουντόδη
ἰθιμῶς κι' ἱκνῶν κι' ἱκνύσῃς τὸ πόδι,
μὰ μαρκεῖ καταβάτῳ ἀναδωντας τὴν πίπα
τοῦ λῆγουν ὑπεβάτῳ, ἵκαν δὲν βρῆχισαί κτύπα.

Τότε δὴ τότε μῖνος καὶ μῆνις καὶ χολή...
δὲν νῖος Κωνσταντῖνος θυμὸν πρὸ πολὺ
καὶ μὲ γυναικὶν πίστωμα τοὺς λῆγει αὐτοῖς λοιποῦ
ὅτι θὰ σὲ προσκαλέσω ποτὶ 'στὴν Ἀλκυονά.

Κι' ὁ Φασουλὴς κυτὰζων αὐτὸ τὸ Κομιεδόλλιο
κι' ἀκούων τὸν μάγιστρον τὸν μακρὸν τὰ λόγια
εἶπε 'στὸν Περικλὲς σφιγχίστω μου Βασιλεῖο!...
αὐτὸ δὲν εἶναι κράτος, ἀλλ' εἶναι μία τζότζα.

Κι' ὁ Περικλὲς τοῦτε εὐὸν φίλος μετελιδῶν
γιὰ 'πὲς μου 'στὸ θεῖο σου τὸ θεῖο δὲν κάνην,
ἐν τοῖς ἰδῆς καὶ μῖνα 'στὸ σπῆτι σου ποτὶ τὰ
καὶ σοὺ τὰ σπᾶσουν ὅλα καὶ βγαλῇς ἀγούριζα
κι' ὁ Φασουλὴς τοῦ λῆγει κορτοὺ νὰ χαθῇς, κουτί,
αὐθὺς θὰ ζανακάνω μὲ δακατηρίδα.

Μὰ τῆμαθε κι' ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ 'στὴν Κοτεικὴν
τὴν ὄραν ὅπου 'καθίστα μὲ τοῦ, λοιποῦ νὰ φῆγῃ.

κι' εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του τὰ νέα τῆς ἡμέρας
κι' εἶπε πρὸς τοῦτον τρουφῶρς ὁ γέρονς τοῦ πατρός:
εἰς κράτος, γυῖ μου, κυβερνᾷς τὸ ξέρι καὶ τὸ ξέρι...
παῖδι μου νὰ τὸ χαίρειται... παῖδι μου σὲ συγγαίρω.

«Εὐχαριστῶ, πατέρα μου» ἀπήντησεν ἱκνῶν
καὶ τὸν Ἀνάκτων καὶ Δουκὸν ἰκέλασε τὸ σῆνος,
κι' ὅλοι τὸν συνιχέρησαν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
καὶ μᾶς καὶ μοῦτε τὸν Γεγῶρ καὶ καθῆσαν τὸν ἱλίει.

Νὰ νὰ βοή 'ζητωκραυγὸν ἐν παναρχαίων βράχων,
ἔτρεξαν καὶ τὰ κόκκαλα τῶν Μαρτυρωνομάχων,
ἡ πότνια δ' Ἀκρόπολις ἰσέστη μετὰ φρικῆς
καὶ πᾶς ναὸς περιδόξος κι' ὁ τῆς Ἀπτείου Νίκης.

Μὰ καὶ προγῶνων μαχτῶν πιλῶρια φαντάσματα
πῶδον 'στὴν Ἀκρόπολιν ἱκνῶν τὰ χαλάσματα,
κι' ἔβλεπε καθὲς πρόγονος χαλῶντας σὺν χάρας
αὐτὰς τὰς νῆες κι' ἀληθείς ἐκ τοῦ συστάθην μάχας,
τῆς στάμπας, τὰ παμπάλαια καὶ τὸν νικρὸν Κορίον,
κι' ἦτον ἀξιοβόιστον τὸ γέγονος κι' ὠρῶν.

Ἀθρόον πλήθος ἔτρεξε 'στὴν κοσμομαλασίᾳ
καὶ ξένος κόσμος ἵστικε τὸν ἱερῶν μάρτυρα,
κι' ἔγχερονότοι ἱεράνο: ἀπὸ τὴν Κηφιστῆ
δὲ κοπανῶν τὸν Βόρειον νομοτῆχιν ἀνάρτη.

Καὶ πανταχόσεως ἔγραψε γιὰ τὸν Ἰαθριλῆζ
κι' ἔλεγε πρὸς τοὺς φίλους τοῦ αἵφου τοῦ θρακίος θάρρους!
αὐτὰς μὰς ἱεραλῆς τὸ κολοβὸ τὸ εἶδ',
καὶ τὸν μπαζὲ μου 'γίμισε ἀπὸ χρυσεκκαθῆρους.

Ἐνθ' εἰ ταῦτα ἔλεγε 'στού: φίλους ἐν σπουδῇ
φρίσκος μαῖστρος 'φῶντε μαζὶ καὶ τραγουντανάριον
κι' ὁ σιδοστὸς διδάσκαλος ἱεθρὶ τὸ γουδὶ
καὶ τοὺς ἀνίμους ἀνιμῆς εἰς τοῦτο ἱεσκάνα.

Ἄλλ' ὅμως καὶ τὰ γάλαμα τὸ Πανεπιστημιόν,
ὅπου εἰς ἀξίωσαν ἀγῶνος παρεμῖον,
τὸν σταθόρῳν ἀκούσαν τὰ περυνουτακίμια
καὶ μεταξὺ τὸν ἀρχισαφὲν περιερίβον.

«Εἰ μαστρο Ρήγα τὸν Φερῶν ὁ Κορῆς 'μῆλες,
γιὰ 'πὲς μου ὁ παρακαλῶ, ἡλιούρο ποῦλι,
τὸν νῖον ἀπογῶνον σου τὸ κλῆος πᾶς σὲ ἔβαν·
κι' ὁ Ρήγας τοῦκα: σφρηγορὰ νὰ πλῆξωμεν στερᾶν
Μὲ τούτῳ τῆς ἰλιθιερῆς ἀλφῆνας ἐκάνωσα
καὶ τριγὼ 'πίσω Κορῆς 'στού: παιδικῶς μου χρόνον
σοὺ λῆγω δὲ περιεμῖον πῶς ὅθλου εἰν μετῶντοκα
ποῦ τέσον ἡμαρτυρῶνα γὰρ πέτρου ἀπογῶνον,
κι' εἰα νὰ στείλωμα 'καὶ ἀπῆρτηρα φιλῶμα
τὰ εἰρηδῶκα μου δῶς: μᾶς θὰ βάλουν τὰ γαλῆμα.

Καὶ στρέφοντες οἱ εἰς ὅσα τὸν πρὸς τὴν παπὰ Γρηγόρη,
ποῦ μὲ σταυροκόπηματα ἔβλεπτο κι' ἡθόρη,
πῶς μὰς θωρεῖς ἀμύλητες, τοῦ λῆν, καὶ αἰσῶρες...
καὶ τότε σφοδρώτατος ὁ πέτρωνος παπᾶς.

νὸν ἀπολόεισθε λαρεῖς μὴ μὲν βαρεῖα φωνή,
γαλᾶλι κ' ἡ κρημὰς μου κ' ἀκούω τὸ σχοινί.
Σήμερα μοῦκεσαν μπαζὴ τὴν θλιθεὴ ψυχὴ μου,
νὸν ἀπολόεισθε Λέσποτα κ' ἄς ἔχουν τὴν εὐχὴ μου.

Εἶπαν αὐτὰ καὶ μ' ἐξέλαυν κ' ἀκράτητον χαρὰν
πρὸς τὸν Τρικοῦπην ὅσπερ αὖτ' οἱ τρεῖς ἀναφάνει:

Φασουλῆς καὶ Περιελίτης. ὁ καθάνας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περιελίτης, ποῦ σὺν σκυλῇ μαλλόνον,
ἐστὼν ἱρηνικῶν τοῦ σαρῶς φερὸν πλάταις ξαπλόνουν.)

Π.—Ἔϊ πῶς τὰ βλῖπεις, Φασουλῆ;

Φ.—Μὴ θαρρῆς πῶς ὁ στρατὸς δὲν ἔχει κ' ἀνδρας πρώτης.
Εἶναι, καυμῖνε Περιελῆ, καμπόσκ παλληκάρια,
ἰσοῦ γιὰ φύλλον πῆδημα δὲν πᾶνουν τὰ γυμάρια,
τῆς δὲ πατρίδος τὸ σπαθί, διαβόλου στραβοκάνη,
τὰ παλληκάρια τὰ σωστὰ σιμνότερα τὰ κάνει.

Π.—Σίρω γιὰτὶ τὰ λῆς αὐτὰ, πονηροτάτη γίνα...

Φ.—Γιὰτὶ, μωρὶ;

Π.—Καὶ μ' ἐρωτᾷς... σὶ πᾶσι τρία κ' ἕνα,
καὶ μὴ θαρρῆς πῶς μὴ γέλως μὴ τίποτ' κολυθῶν...

Φ.—Ναί μὲν μὴ πᾶσι ριπιτὶ, μὰ λῆει τὴν ἀλήθεια...
μὰθ πῶς σὺν τὰ μούτρα σου δὲν εἶναι κ' ὁ στρατὸς
καὶ μὴτε πρέπει νὰ 'μῖλῃς γιὰ τοῦτον προσιτῶς,
ἰσοῦ γιὰ καθήμετ' ὅτ' ἡ πύργος τῶν προγόνων
τὸν σπουδαῖον κλίνουον δεινὸν καλοκοπάνων,
καὶ μ' ὅλη τὴν κακομεριὰ καὶ τὰ σκελὰ μας πᾶθ
τὸ παλαιὸν μας ὄνειρον ἀπ' ἔλους δὲν ἔχθῃ,
προσκίνει σίβου τὸν στρατὸν καὶ τὴν σημαῖαν τίμα
ὡς πᾶντον ἱερώτατον κηρύλλιον καὶ κτήμα.

Π.—Σίρω γιὰτὶ τὰ λῆς αὐτὰ, πονηροτάτη λέρα...
οἱ κῆβι κρυὸς τοῦρτουρας...

Φ.—Κακὴ ψυχρὴ σου 'μέρα.

Καὶ μὴ θαρρῆς ἀξίνεοσαι ὅτ' ὁ στράμα των πῶς γίνουον
κ' ὅτι δὲν πρέπει σὺν κ' ἱμάς τὸ ῥῆσιν των νὰ πᾶνουν,
ἄλλ' ἱπποδὶ φοροῦν σπαθί καὶ σιμῶλον κωρώνας
πρέπει νὰ ρῖθουν ἀρᾶνεις ἀλειψμένοι ὅσους στρατῶνας.
Μὲ τίποτε κουρσοφῆλα δὲν βγαίνει προκοπὴ
κ' ἂς μὴν τὸ παρακάνωμ γιὰτ' εἶναι καὶ ἱτροπὴ.
Καὶ σὺς ἐγὼ νυθήμερὸν μὲ σὶ, συνάδαρὶ μου,
κορσοκυλῶ ὅτ' ὀφάλλω καὶ πᾶν τον κατὰρ μου;
'Ἄς μὴ φωνάζωμ γι' αὐτοὺς πῶς τὸν καιρὸ των χάνουν
χωρὶς κανένα πόλεμον τῆς προκοπῆς νὰ κάνουν.

Καὶ δὲν μοῦ λῆς, παρακαλῶ, βρε Περιελίτο γέχα,
ποῦ νὰ τὸν βροῦν τὸν πόλεμο;... ἡ μὴ νομῖς τάχα
πῶς; πρέπει γιὰ νὰ τὸν εὐροῦν νὰ πᾶν ὅτ' ἡ Κορίε
μὲ τοὺς στρατοὺς τὸν Λη-Χοῦ Τεῖχα νὰ γίνουον μὲ παρὰ;
ἡ θίλεις καθε γαλόνιας συχνὰ νὰ προσπαθῇ
χωρὶς προκλήσεις κ' ἀφορμὰς ἀπὸ τοὺς ἑλλοφύλους
εἰς τὰ καλὰ καθόμενα νὰ βγάξῃ τὸ σπαθί
καὶ ὅτ' αὐτὰς σιὰς νὰ ρίχνεται καὶ ὅσους ἀνεμερῶλους;

«Ἐκ τῆς βαλθίδος ἂν ποθῇ τοὺς ξένους νὰ κυττῆς
καὶ τὸν προγόνων τὸν κλίνων τὸ γόντρον νὰ πάθῃς,
οἱ κρεββατῶν καὶ ρουατῶν καμπόσκων νικητῆς,
προβιδακρὸν ἀνώτερον αὐτοστιγμῇ νὰ δώθῃς,
ἀντὶ δὲ πάσης φυλακῆς, ποῦντ' καὶ τιμωρίας
νὰ κόψῃς πρὸς ἀνέμηντιν μεταλλίων ἀνδρείας
κ' ἔτσι Σωτῆρας ὅπως πρὶν δὲ ἀνθρωπότης παλῶντος.
ἡμεῖς οἱ τρεῖς... ὁ Κοραῖς, ὁ Ρήγας, ὁ Γρηγορίου».

Π.—Σίρω γιὰτὶ τὰ λῆς αὐτὰ, διαβόλου μπακαλάρου...
Φ.—Νὰ πίντε μὲς ὅτ' αὐτὰ μάτια σου καὶ τὸν καπὸ σου φλέρω.
'Ὅτ' ἄλλο δῖκρο δῖκρο, Περιελῆ, καθάνας μας ἄς δώθῃ.
ἂν δὲ πολάρουν κῆπτος σὺν νικητῇ καμπόσκων
κ' ὑπὲρ τὸ δῖον τὰ σπαθῆ ὅτ' αὐτὰ μαρμαρα κυττῆς,
ἐνὼ πολλὰ κορόδωματα καὶ πῶς δὲν μὲς πᾶν, ὁ δῖος γιὰτὶ
μὰ σὺ καθὼ φιλόσοφος καὶ μ' ἱμῖνα κρῖνε.
πῶς τὸ πολὺ τὸ κόρδωμα τῆς κρᾶσῆς μας εἶναι,
καὶ δυσκόλα θὰ 'βρῇς Ρωμῶν, σπαθῶν καὶ πολιτῶν,
χωρὶς νὰ κᾶν τὸν βρῶν μὴ σηκαμένη μύτη.

Ἄστα νὰ πᾶν ὅτ' ὀφάλλω... καὶ τώρα, Περιελίτο,
καθάνας μας ὅτ' ἡ τοῖση του πᾶν τὸ τυγὸν βελῖτω,
καὶ κλῆψ γιὰ τὸ σπῆτι σου καμπόσκ μαζιάρια,
κανένα κύνλινον χαρτιῶ, κουβέρταις καὶ λυχνάριον,
ἰγὼ δὲ κλῖβ' ὡς λάφυρον αὐτῆς τῆς ἱστροπείας
πηνήτα διαβολογλαστῶν: καὶ δῖκα σουρεντίες.

Κι' ἂν τὸν στρατὸν τὸν ἱκτιμῶ καὶ μὲ τὸ παραπάνω
ἀπὸ δειλῖαν ἄνθρωπον καθόλου δὲν τὸ κάνω...
ἰγὼ, μωρὶ, δὲν σιμᾶμαι καὶ αὐτὸν τὸν Μποναπέρτη
κ' ἐπαῖξα ρόλον ἄλλοτε παλληκαρῶ κ' ἀνδρῶν,
καὶ τότεῖς πολλὰς φορὰς οἱ καθε κακομορῶν
κ' ἐν παραδῶν καὶ κρυπῶν κ' ἐν μεσημβρίᾳ πλήθει.

Π.—Μωρὶ ποῖναυτὸ τὰ λῆς αὐτὰ;

Φ.—Σὶ εἶναι, ροβιτάσηρ,
ποῦ τώρα τώρα τῆς φακῆς μου 'βρῆκας παλληκάρια.

Π.—Εἶμαι, μωρὶ, καὶ εἰναιμαί, κ' ὁ κόσμος ἂς τάκοισθ...

(Ἰδρῆς μακροδὲν φκίνεται μὲς σιὰς μὲ μοῦσι.)

Φ.—Γιὰ κῦτταξ' ἕνα φᾶντάσμα...

Π.—Καρόξ, μωρὶ, καὶ θάρρος...

Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρε Περιελῆ... μὲν εἰναιτες φητῆρος.
Ἐμπρὸς λοιπὸν περὶ παντὸς τὸν κῦβον ν' ἀναρρίψωμ,
ἄλλὰ δὲν εἶναι κ' ἄσχημο γενναῖος νὰ τὸ στειφώμας.

Φ.—Σὲν κίτρο μου 'κτριπῖνες...

Π.—Καὶ σὺ σὺν τὸ λαρόν.

Φ.—Τίς σὺ...

Π.—Σκαμῶς, μὴν τὸν ῥωτᾷς. ὀκρῶ πῶς μὲς σιμῶνεις.

(Φθάνει κοντὰ τὸν ἡ σιὰ μὲ βήματα μεγάλα
κ' ἐκ τῆς τρομαρῆς τῆς πολλῆς τὰ γόντα των λύνονται,
οὐχ ἦτον μὲ τὰ τίσερα τὸ βάλουν ὅτ' ἡ φυγάδα
καὶ μὲς ὅτ' ἀνόνυμα τὸ Χῶν καταδρεγνῖναι κλίνονται).